

Vanaf zijn balkon in Noord heeft bioloog **Remco Daalder** uitstekend zicht op het stadse dierenleven. In deze zomercolumn spot hij dit keer: de snorzweefvlieg.

De Balkonbioloog

Daar schiet hij door het rondje – hogere vliegkunst

Ik doe de deur van ons balkon open, stap naar buiten en zie meteen dat er een invasie is geweest. Overal snorzweefvliegen. Prachtig geelzwart gebandeerde vliegjes, nog geen centimeter groot, die perfect stil kunnen staan in de lucht dankzij hun vermogen van meer dan tweehonderd vleugelslagen per seconde.

Je ziet er altijd wel een paar, nu zijn het er minstens tachtig.

Blijkbaar werd het ze in Frankrijk te heet. Zweefvliegen houden niet van hitte en droogte. Wordt het ze te gek dan vliegen ze met duizenden tegelijk honderden kilometers naar het noorden, op zoek naar betere leefomstandigheden. En zo zijn deze gelukszoekers illegaal onze grens overgestoken om hier het stuifmeel van onze Nederlandse bloemetjes te plukken.

Gelukkig voor hen liggen onze parlementsleden op het strand van Bonaire, anders waren er al driftige Kamervragen gesteld, waarop de minister van Landbouw ongetwijfeld had toegezegd IND-ambtenaren met vlindernetjes uit te rusten.

Maar je kan ze ook anders bekijken. Als arbeidsmigranten, die het broodnodige bestuivingswerk verrichten dat anders zou blijven liggen, nu onze eigen insecten massaal het loodje leggen door het al jaren falende landbouwbeleid. En zonder bestuiving geen vruchten, geen zaad, geen bloemen.

Nuttige beestjes, die snorzweefvliegen, en hartstikke leuk. Eentje gaat pal voor mijn gezicht in de lucht hangen. Na een volle minuut studie concludeert hij dat ik oninteressant ben en zwiept weg.

Een ander heeft besloten dat

een paar bladeren van onze balkondruif van hem zijn. Hij jaagt alles weg wat in de buurt komt, ook veel grotere zweefvliegsoorten.

Hij probeert zelfs mijn uitgestoken wijsvinger te imponeren met zijn vliegkunsten. Daarbij zakt hij af tot onder de rand van onze balustrade. Het hekwerk daarvan bestaat uit een metalen plaat met daarin gestante rondjes.

Even weet hij niet wat hij moet doen. Simpelweg omhoog vliegen komt blijkbaar niet in hem op, hij wil het hekwerk passeren. Maar die rondjes zijn net iets te klein om met je kop vooruit door te gaan, dan beschadigen je vleugels. Dus gaat hij naast een rondje in de lucht stilstaan, en schiet er dan zijdelings doorheen.

Hogere vliegkunst.

In de voortuin onder ons zie ik door mijn kijker een merkwaardig tafereel. Op de bloemen van

Nuttigbeestje, de snorzweefvlieg. En hartstikke leuk bovendien

de guldenroede zit een duidelijk dode zweefvlieg. Een levend exemplaar hangt op een centimeter van hem in de lucht. Eén minuut, twee minuten. Dan tikt hij de dode zweefvlieg even aan, en gaat ervandoor.

Rouwde hij om een soortgenoot? Ik weet het niet. Ik ben maar een mens.

illustratie Merel Bongenaar

‘De gemeente is je moeder niet. We hebben handen om uit de mouwen te steken’

→ Zwerfafval is een van de grootste ergernissen van Amsterdammers. FOTO JORIS VAN GENNIP

Zwerfafval Zij maken zelf hun buurt schoon

‘Als er troep

Het uitpuilende afval op straat is veel Amsterdammers een doorn in het oog. Waar sommigen wijzen naar de gemeente voor een schone stad, nemen deze Amsterdammers nemen het heft – of de afvalgrijper – in eigen hand. ‘We moeten het samen doen.’

Olaf Heyblom
AMSTERDAM